

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. R.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. Milanom Sivým, advokátom v Poprade, Nám. sv. Egídia 3006/116, proti žalovanému **M. S.**, bývajúcemu v S., zastúpenému JUDr. Máriou Trylčovou, advokátkou v Senici, J. Kráľa 738/12, **o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvođe**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 11 C 182/2000, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. decembra 2012 sp. zn. 9 Co 259/2011 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi náhradu trov dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia v sume 616,82 € na účet JUDr. Milana Sivého, Nám. sv. Egídia 3006/116, Poprad, do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 28. septembra 2011 č. k. 11 C 182/2000-360 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal nehnuteľnosti vedené Správou katastra P. na LV č. X., vedenom pre okres P., obec P., kat. úz. P., okres P., ako pozemok - parcela registra "C", parc. č. X, o výmere 444 m², zastavané plochy a nádvoria, pozemok - parcela registra "C", parc. č. Xo výmere 34 m², zastavené plochy a nádvoria, pozemok - parcela registra "C", parc. č. Xo výmere 933 m², záhrady a rodinný dom, súp. č. X., parc. č. X, a to bez povinnosti poskytnutia peňažného plnenia žalovanému z titulu vyrovnania podielov. Vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania zaniklo 31. júla 1997 a účastníci vyporiadanie nevykonali dohodou. V

rámci skutkového stavu súd prvého stupňa ustálil, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patria nehnuteľnosti zapísané na LV č. X. pre obec P., kat. úz. P., a to rodinný dom súp. č. X. a príslušné parcely zodpovedajúce výmere záhrady. V súvislosti s hnutelnými vecami účastníkov súd prvého stupňa dospel k záveru, že tieto hnutelné veci a peňažnú hotovosť na účte nie je možné zahrnúť do masy BSM a ani vyporiadať, keďže účastníci existenciu týchto vecí súdu nijako nepreukázali, vzájomne tvrdili, že veci sú zrejme v držbe druhého účastníka a nenavrhl ani dokazovanie ohľadom týchto skutočností. Súd prvého stupňa do predmetu vyporiadania BSM nezahrnul rodinný dom v B., ktorý patril do výlučného vlastníctva žalobkyne a nestal sa súčasťou BSM napriek tomu, že pri kúpe tohto domu mali byť použité spoločné prostriedky manželov, keď časť ceny bola zaplatená prevodom členských práv a povinností v súvislosti s členstvom v Okresnom stavebnom bytovom družstve P. a Stavebnom bytovom družstve Bratislava IV., v ktorých však bola členkou výlučne žalobkyňa. Pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov súd prvého stupňa prihliadol najmä na to, ako sa každý z účastníkov zaslúžil o nadobudnutie a udržiavanie spoločných vecí. Žalobkyňa sa ako jediná zaslúžila o získanie majetkových hodnôt v spoločnej domácnosti zo svojich osobných finančných prostriedkov a tieto boli použité nielen na nadobudnutie rodinného domu, ale aj ďalších spoločných vecí. V súvislosti s rodinným domom a záhradou v P., tento mal byť podľa dohody prevedený na otca žalobkyne, ktorý poskytol na jeho kúpu finančné prostriedky, k čomu však počas trvania manželstva účastníkov nedošlo. Predmetná nehnuteľnosť je schátraná, nedošlo k jej zveľaďovaniu z dôvodu, že účastníci konania sa nevedeli na jej užívaní dohodnúť. Keďže vklad žalobkyne použitý na kúpu nehnuteľnosti sa plynutím času zhodnotil na súčasnú hodnotu nehnuteľnosti, súd prvého stupňa dospel k záveru, že je potrebné vrátiť jej to, čo zo svojho osobného majetku vynaložila na spoločný majetok. Žalovaný počas konania tvrdil, že prostriedky použité na kúpu domu pochádzali zo spoločného hospodárenia. Súd prvého stupňa mal v konaní preukázané potvrdeniami o výbere, písomnými listami otca žalobkyne a z výpovede otca žalobkyne v konaní Okresného súdu Trnava sp. zn. 10 C 174/1994, ako aj vyhodnotením svedeckých výpovedí, že peniaze na kúpu domu boli poskytnuté výlučne žalobkyňou. Peňažné prostriedky vo výške 41 700 CAD pozostávali z výberu tejto sumy postupne 26. júla 1990 vo výške 30 000 USD, 13. júla 1990 vo výške 10 500 USD a 27. júla 1990 vo výške 1 200 USD. Tvrdenie žalovaného, že tieto peňažné prostriedky nemohli slúžiť na kúpu nehnuteľnosti, keďže časť kúpnej ceny bola vyplatená pred výberom týchto peňažných prostriedkov, súd prvého stupňa vyhodnotil tak, že v danom období mala žalobkyňa dostatok prostriedkov a bola schopná uhradiť túto sumu z peňazí poskytnutých jej

pred podpisom kúpnej zmluvy s poukazom na výber sumy vo výške 14 978,99 CAD z 8. mája 1990. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadne skutočnosti, že rodinný dom bol nadobudnutý zo spoločných prostriedkov a žiadnym spôsobom sa o nadobudnutie tejto nehnuteľnosti nepričinil, na základe čoho súd prvého stupňa ani nezaviazal žalobkyňu vyplatiť žalovanému vyrovnací podiel. Súd prvého stupňa uzavrel, že vyporiadanie masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov rovnakým dielom by bolo nespravodlivé a v rozpore s ustanovením § 150 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa sa sama z prostriedkov poskytnutých jej otcom zaslúžila o nadobudnutie a udržanie majetku získaného za trvania manželstva, pričom v čase kúpy nehnuteľnosti a počas celého manželstva bol žalovaný zamestnaný len krátkodobo alebo vôbec a okrem zamestnania nepreukázal žiaden iný príjem. Žalobkyňa zabezpečovala príjem rodiny, potreby dieťaťa a starostlivosť o dieťa a spoločnú domácnosť. S poukazom na skutočnosť, že došlo k prikázaniu nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobkyne bez toho, aby zaplatila žalovanému čiastku z titulu vyrovnania podielov, súd prvého stupňa nezaviazal žalovaného na úhradu polovice splatenej časti pôžičky žalobkyňi, keďže ide o zanedbateľnú sumu oproti cene nehnuteľnosti a počas konania nebolo preukázané, aký bol zostatok pôžičky ku dňu zániku BSM. V závere poznamenal, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 13. decembra 2012 sp. zn. 9 Co 259/2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Vyslovil, že o náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa samostatným uznesením. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa bola tá, ktorá v manželstve obstarávala väčšinu príjmov, pričom sa zároveň starala o maloleté dieťa. Vzťah manželov bol nevyvážený ako finančne, tak z pohľadu starostlivosti o dieťa a o domácnosť, a to spôsobom, kedy zaobstarávanie väčšiny potrieb zabezpečovala práve žalobkyňa (teda finančné zabezpečenie nevyvažoval žalovaný zvýšenou starostlivosťou o rodinu). Preto bola správnu úvaha súdu prvého stupňa, na základe ktorej napokon prikázal nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva žalobkyne bez záväzku k finančnému vyrovnaniu so žalovaným. Odvolací súd v podrobnostiach poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorého je zrejmé, že súd prvého stupňa pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov a prednesov účastníkov, že žiadne rozhodné skutočnosti, ktoré boli v tomto konaní vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo neopomenul, v hodnotení dôkazov nie je logický

rozpor a vec je i správne právne posúdená. Odvolací súd plne sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. ho potvrdil a s poukazom ods. 2 citovaného ustanovenia svoje rozhodnutie odvolací súd podrobnejšie neodôvodnil. Vyslovil, že o náhrade trov odvolacieho konania rozhodne podľa ustanovenia § 224 ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa samostatným uznesením, keďže s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 3 O.s.p. o náhrade trov konania na súde prvého stupňa napadnutým rozhodnutím nerozhodol.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu podal dovolanie žalovaný. Dovolanie podal z dôvodu, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú nepresvedčivé, čím mu súdy odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že súdy v odôvodneniach opomenuli vysvetliť svoje úvahy, ktorými sa spravovali pri posudzovaní nimi vybraných dôkazov, prečo nebrali do úvahy skutočne vykonané dôkazy, neodstránili rozpory medzi vykonanými dôkazmi a neobjasnili, na základe akých dôkazov dospeli ku skutkovému zisteniu, že žalovaný sa nezaslúžil o nadobudnutie a udržanie majetku získaného za trvania manželstva. Odôvodnenia oboch rozhodnutí sú nezrozumiteľné a nedostatočné a žalovanému nie je zrejmé, prečo súdy rozhodli tak, ako rozhodli. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že dovolanie považuje za nedôvodné, pričom požiadala súd aby takéto dovolanie zamietol a priznal jej náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Pokiaľ ide o včasnosť podania dovolania považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné poznamenať, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 17. decembra 2012 (viď doručky na č. I. 383 spisu) a žalovaný podal dovolanie na pošte až 18. januára 2013, teda po lehote určenej v ustanovení § 240 ods. 1 O.s.p. Súd prvého stupňa však (na žiadosť žalovaného) vyznačil právoplatnosť na dovolaním

napadnutom rozsudku odvolacieho súdu na 18. decembra 2012 a následne predmetné rozhodnutie s takto vyznačenou právoplatnosťou žalovanému doručil (viď žiadosť a doručenky č. 1. 393 spisu). Žalovaný následne, riadiac sa nesprávnou doložkou právoplatnosti, podal mimoriadny opravný prostriedok po lehote. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 28/2000 uverejneného v publikácii *Zo súdnej praxe vyplýva právny názor*, podľa ktorého nemožno odmietnuť ako oneskorene podané dovolanie, ktoré bolo podané po uplynutí jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia, ale v jednomesačnej lehote od vyznačeného dňa právoplatnosti príslušným súdom. V súvislosti so skúmaním včasnosti podaného dovolania treba z nesprávne vyznačenej právoplatnosti vyvodit' rovnaký dôsledok, aký zákon vyvodzuje z nesprávneho poučenia o odvolaní v zmysle § 204 ods. 2 prvej vety O.s.p. per analogiam. Rovnako aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 2. apríla 2003 sp. zn. I. ÚS 1/03 dospel k záveru, že z ústavného hľadiska nie je udržateľné, aby dobromyseľný účastník dovolacieho konania spoliehajúci sa na správnosť informácie o dátume právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu poskytnutej súdom (tzv. doložka právoplatnosti) prišiel o súdnu ochranu následkom pochybenia, ktorého sa dopustil tento súd. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v súdnej veci nemal dôvod odchyliť od hore uvedených právnych záverov a preto dovolanie žalovaného riadne prejednal.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchytil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Žalovaný vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný namietal vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. keď tvrdil, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú nepresvedčivé.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve

na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd sa rovnako nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že sudy neobjasnili, na základe akých dôkazov dospeli k svojmu rozhodnutiu, pretože súd prvého stupňa sa na stranách 7 a 8 svojho rozhodnutia tomuto podrobne venuje.

Ďalej dovolací súd poznamenáva, že z obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré vyhovuje zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v § 157 ods. 2 O.s.p. Takýto postup odvolacieho súdu pri odôvodnení vlastného rozhodnutia je v súlade s citovaným ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p., preto ani nemožno na ťarchu odvolaciemu súdu pripísať, že jeho rozhodnutie nie je riadne a presvedčivo odôvodnené a teda nespĺňa náležitosti, ktoré preňho predpisuje Občiansky súdny poriadok, ako sa mylne domnieva dovolateľ.

Na námietku dovolateľa, spochybňujúcu správnosť zistených skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočne zisteného skutkového stavu veci – v tomto smere bol najvyšší súd viazaný ako rozsahom tak i obsahom podaného dovolania – možno uviesť len to, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samé osebe

nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným, na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je ďalšou všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalobkyňa mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa si náhradu trov dovolacieho konania uplatnila a ich výšku vyčíslila. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou vzal zreteľ k tomu, že právny zástupca žalobkyne zastupoval tohto účastníka už v konaní pred obomi nižšími stupňami súdov. Žalobkyni preto priznal náhradu trov dovolacieho konania iba za jeden úkon právnej služby advokáta, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia žalobkyne k dovolaniu žalovaného [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje spolu sumu 616,82 € [t. j. 506,21 € (§ 10 ods. 1 a 6

vyhlášky) + režijný paušál 7,81 (§ 16 ods. 3 vyhlášky) + DPH vo výške 20 %, ktorá činí 102,80 € predstavuje spolu 616,82 €].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júla 2015

JUDr. Viera Petriková v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová